

Маргарян М. А.

<https://orcid.org/0009-0000-0406-2047>

Міжнародний класичний університет імені Пилипа Орлика

ПСИХОЛОГІЧНА ГОТОВНІСТЬ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК РЕЗУЛЬТАТ ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ

У статті здійснено науково-аналітичне узагальнення сучасних досліджень щодо психологічної готовності майбутніх психологів до професійної діяльності як інтегрального результату компетентнісної підготовки. Обґрунтовано, що готовність не може бути коректно зведена до суми знань, умінь або формального засвоєння освітньої програми, оскільки професійна дія психолога передбачає одночасну наявність етичної відповідальності, консультативної самоефективності, рефлексивності, емоційної регуляції, комунікативно-емпатійної зрілості, цифрової компетентності та здатності працювати в умовах невизначеності. Метою статті є побудова доказово обґрунтованої концептуальної моделі психологічної готовності до професійної діяльності майбутніх психологів на підставі аналізу наукової літератури. Методологічну основу становили концептуальний аналіз, порівняльне зіставлення емпіричних і оглядових даних, синтез кількісних показників та побудова структурно-функціональної моделі. Пошук літератури здійснювали в базі Scopus, Web of Science, PubMed, Google Scholar за 2021–2025 роки. У роботі систематизовано дані scoping review, systematic review, meta-analysis, mixed methods study, longitudinal mediation study, cross-sectional designs та українських науково-методичних праць щодо підготовки майбутніх психологів у дистанційних, цифрових і воєнно зумовлених умовах. Показано, що найбільш доказово підкріпленими компонентами готовності є компетентнісне оцінювання, супервізія, емоційна компетентність, самоефективність, цифрова готовність і професійна ідентичність. Аналіз показує, що найбільш підтвердженими науковими даними компонентами готовності є оцінка на основі компетентностей, супервізія, емоційна компетентність, самоефективність, цифрова готовність та професійна ідентичність. Кількісні дані свідчать, що сучасні огляди компетентностей визначають 30 основних компетентностей психологічних консультантів. Емоційні компетентності можна розвивати за допомогою цілеспрямованого навчання, яке, за даними контрольованих досліджень, дає помірні результати; цифрове навчання залишається фрагментарним; супервізія є найефективнішою, коли включає структурований зворотний зв'язок, рефлексивний аналіз та оцінку професійної поведінки. Наукова новизна статті полягає в інтерпретації психологічної готовності як інтеграції компетентностей другого рівня, де знання та навички перетворюються на здатність до відповідальних, етично обґрунтованих та психологічно стабільних професійних дій.

Ключові слова: психологічна готовність, професійна діяльність психолога, компетентність, майбутні психологи, супервізія, емоційна компетентність, цифрова компетентність, професійна ідентичність.

Постановка проблеми. Підготовка майбутнього психолога дедалі частіше оцінюється крізь призму компетентностей, проте сама наявність компетентнісного переліку ще не доводить психологічної готовності фахівця до професійної діяльності. Для практики психолога критичним є не декларативне володіння поняттями, а здатність діяти у ситуації реального запиту: встановлювати контакт, утримувати етичні межі, розпізнавати

ризик, добирати методи, витримувати емоційне навантаження, працювати з невизначеністю та коректно використовувати цифрові інструменти. Саме тому актуальність теми визначається розривом між формальним засвоєнням освітньої програми і фактичною готовністю до відповідальної професійної дії.

Особливої актуальною проблема є в українському освітньому просторі. Підготовка майбутніх

психологів відбувається в умовах дистанційного навчання, цифровізації, воєнного стресу, підвищеного суспільного запиту на психологічну допомогу. Українські дослідження останніх років Анушкевич [4], Бондаренко [5], Дудар [8], Калюжна [9], Лаврентьєва [11], Сергієнко [16] вивчають нові методи навчання та підготовки майбутніх психологів. Велику увагу приділяється комунікативній компетентності, цифровим технологіям і організації освітнього процесу.

Невирішеними залишаються ряд наукових питань. Перше стосується операціоналізації: які саме показники дають підстави говорити про психологічну готовність, а не про окремі елементи професійної підготовки. Інше питання стосується механізму переходу від компетентності до професійної дії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В сучасній науковій літературі найбільш поширеним є компетентнісний підхід, у межах якого професійна підготовка психолога розглядається як процес формування спостережуваних, оцінюваних і коригованих професійних дій. Компетентнісний підхід у сучасних дослідженнях задає найбільш продуктивну рамку для пояснення того, як професійна підготовка переходить у психологічну готовність до діяльності. Його аналітична цінність полягає в тому, що він переносить увагу з формального засвоєння навчального матеріалу на спостережувану професійну поведінку, яка може бути описана, оцінена, скоригована і перевірена у змодельованих або реальних ситуаціях допомоги. У *scoping review* Чен та ін. [7] із 122 первинно ідентифікованих компетентностей було виокремлено 30 основних компетентностей психологічного консультанта, згрупованих у чотири домени: установки, особистісні характеристики, знання, навички та здібності.

Особливо переконливо поведінковий характер професійної готовності демонструє ініціатива WHO-UNICEF EQUIP, представлена Кохт та ін. [10]. Її значення полягає не лише у масштабі впровадження, а у зміні самого критерію якості підготовки: оцінюється не те, наскільки фахівець обізнаний із принципами психологічної допомоги, а те, як він реалізує ці принципи у взаємодії. За період публічного використання платформи EQUIP було охоплено 794 навчальні програми у 36 країнах, 3760 слухачів і проведено 10 001 компетентнісне оцінювання. Додатково було зафіксовано 9810 шкідливих або некорисних професійних дій, що має принципове значення для підготовки психологів: психологічна готовність

передбачає не тільки наявність ефективних навичок, а й здатність не відтворювати поведінку, яка може поглибити дистрес, порушити межі допомоги або знизити безпеку клієнта. Таким чином, компетентнісне оцінювання набуває профілактичного значення, оскільки дозволяє виявляти професійні ризики до початку самостійної практики.

Емоційна компетентність є одним із найбільш емпірично підкріплених компонентів професійної готовності. Мехл та ін. [14] у метааналізі 50 досліджень із загальною вибіркою 3233 учасники встановили позитивний ефект тренінгів емоційних компетентностей: у контрольованих дослідженнях *standardized mean difference* становила 0,47, 95 % CI [0,31; 0,62], $p < 0,001$. Після вилючення статистичного викиду ефект залишався значущим: *SMD* = 0,40, 95 % CI [0,28; 0,52]. Це дозволяє розглядати емоційну регуляцію, емпатію та емоційний інтелект як компоненти, які піддаються цілеспрямованому розвитку, а не як незмінні особистісні риси.

Питання самоефективності та професійної ідентичності розкривається через дослідження Алкал [3] і Сан та ін. [17]. У двоххвильовому лонгітюдному дослідженні 376 студентів Алкал [3] показав, що резильентність на першій хвилі прогнозувала *career decision self-efficacy* на другій хвилі, $\beta = 0,365$, 95 % CI [0,228; 0,493], а *career decision self-efficacy* прогнозувала *career adaptability*, $\beta = 0,266$, 95 % CI [0,151; 0,385]. Сан та ін. [17] на вибірці 465 майбутніх педагогів фізичної культури встановили, що самоефективність пов'язана з професійною ідентичністю через смисл життя і самооцінку. Професійна ідентичність у допоміжних професіях також формується через переживання власної здатності діяти, особистісний смисл професії та позитивне ставлення до себе як майбутнього фахівця.

Цифровий вимір професійної готовності стає самостійним компонентом підготовки майбутніх психологів. Ронслі та Стасяк [15] у *mixed methods study* за участю 118 клініцистів і стажерів, 17 клініцистів в інтерв'ю та 4 керівників освітніх програм виявили структурний розрив між потребою в *digital health training* і фактичною підготовкою: 75 % респондентів не мали формального навчання з цифрового здоров'я, 69 % покладалися на самонавчання, а 83 % демонстрували помірний або високий інтерес до відповідної підготовки. Лі та ін. [12] на вибірці 348 шкільних консультантів показали, що ставлення до *tele-mental health* пов'язане не лише з комп'ютерною самоефективністю, а й із консультативною самоефективністю:

computer self-efficacy корелювала зі ставленням до tele-mental health на рівні $r = 0,174$, $p < 0,01$; counselling self-efficacy – на рівні $r = 0,319$, $p < 0,01$, а медіаційний аналіз підтвердив часткову посередницьку роль консультативної самоефективності. Отже, цифрова готовність майбутнього психолога має розглядатися як поєднання технічної, консультативної та етичної компетентності, а не як допоміжна комп'ютерна навичка.

Постановка завдання. Мета статті – побудова доказово обґрунтованої концептуальної моделі психологічної готовності до професійної діяльності майбутніх психологів на підставі аналізу наукової літератури.

Виклад основного матеріалу. Стаття має формат теоретико-оглядового дослідження. Пошук літератури здійснювали в базі Scopus, Web of Science, PubMed, Google Scholar. Джерельну базу становили 18 наукових праць 2021–2025 років, попередньо відібраних за тематичною відповідністю проблемі професійної підготовки майбутніх психологів, компетентнісного підходу, супервізії, емоційної компетентності, цифрової готовності, самоефективності, професійної ідентичності та психологічної готовності до діяльності.

Застосовано такі методи: концептуальний аналіз для уточнення змісту поняття психологічної готовності; порівняльний аналіз для зіставлення міжнародних і українських досліджень; синтез кількісних показників із systematic review, scoring review, meta-analysis, longitudinal, cross-sectional та mixed methods designs; структурно-функціональне моделювання для побудови схеми переходу компетентності у готовність до професійної дії.

Узагальнення джерел показує, що психологічна готовність майбутнього психолога є інтегральним конструктом другого рівня. Перший рівень становлять окремі компетентності: етична, теоретико-методична, діагностична, консультативна, комунікативна, емоційна, цифрова. Другий рівень виникає тоді, коли ці компетентності інтегруються у професійну поведінку через самоефективність, рефлексивність, професійну ідентичність, емоційну регуляцію та супервізійне осмислення досвіду. Тому готовність до діяльності слід оцінювати не лише за тим, що студент знає, а за тим, як він діє, як пояснює власні дії, як реагує на зворотний зв'язок і як дотримується етичних меж у складних ситуаціях (табл. 1).

Компетентність є необхідною, але недостатньою умовою готовності. Компетентність описує ресурсну структуру фахівця. Тоді як готовність описує здатність активувати ці ресурси

в конкретній професійній ситуації. Емоційний компонент готовності має розглядатися як тренувана професійна здатність. Метааналіз Мехел та ін. [14] показав, що втручання, спрямовані на розвиток емоційних компетентностей, мають статистично значущий помірний ефект у контрольованих дослідженнях: $SMD = 0,47$, 95 % CI [0,31; 0,62], $p < 0,001$; після вилучення статистичного викиду ефект залишався значущим – $SMD = 0,40$, 95 % CI [0,28; 0,52]. Для майбутніх психологів цей результат має пряме прикладне значення, оскільки професійна взаємодія передбачає контакт із тривогою, агресією, втратою, травматичним досвідом, амбівалентністю клієнта й високою емоційною інтенсивністю. Без сформованої саморегуляції навіть технічно правильні консультативні дії можуть втрачати ефективність через емоційну дезорганізацію, контрперенесення або уникання складного матеріалу.

На основі проведеного аналізу психологічна готовність майбутніх психологів до професійної діяльності може бути визначена як інтегральний психолого-професійний стан і водночас результат компетентнісної підготовки, що відображає здатність майбутнього фахівця застосовувати професійні знання, етичні норми, консультативні навички, емоційну регуляцію, цифрову компетентність і рефлексивно-супервізійну позицію у ситуації реальної або змодельованої професійної взаємодії (рис. 1).

Запропонована модель відображає готовність як результат багаторівневої інтеграції. Освітні умови формують компетентнісну базу; компетентності переходять в інтеграційні механізми; інтеграційні механізми забезпечують професійну дію. Нижній рівень моделі уточнює чотири компоненти готовності: мотиваційно-ціннісний, когнітивно-операційний, емоційно-регулятивний та особистісно-рефлексивний. Зворотний зв'язок означає, що готовність не формується лінійно: результати практики, супервізійний розбір і поведінкове оцінювання повертаються в освітній процес і коригують зміст підготовки.

Отже, майбутній психолог може демонструвати високий рівень знань, але залишатися недостатньо готовим до професійної діяльності у разі низької емоційної регуляції, слабкої рефлексивності, нечітких етичних меж або цифрової невпевненості. Саме тому оцінювання готовності має включати комплекс індикаторів: тестові й ситуаційні завдання, спостереження за рольовими консультаціями, супервізійні протоколи, самооцінку, взаємооцінку, аналіз кейсів і цифрові симуляції.

Таблиця 1

Основні чинники формування психологічної готовності майбутніх психологів

Доказовий блок	Джерела	Кількісні дані / дизайн	Значення для психологічної готовності
Ядро професійних компетентностей	Chen et al. [7]	Scoping review; 5 баз даних; включено 15 досліджень; 122 первинні компетентності синтезовано у 30 ядрових компетентностей; 4 категорії: attitudes, personality, knowledge, skills/abilities	Готовність це багатокомпонентна структура в якій особистісні й ціннісні характеристики необхідні для безпечної професійної дії
Компетентнісне навчання і поведінкове оцінювання	Alipanga & Kohrt [2]; Kohrt et al. [10]	7-крокова логіка competency-based curriculum; WHO-UNICEF EQUIP: 794 навчальні програми, 36 країн, 3760 слухачів, 10001 оцінювання компетентностей, 9810 зафіксованих шкідливих або некорисних дій	Професійна готовність потребує спостережуваних критеріїв, а не лише самозвіту; критичною є здатність уникати шкідливих інтервенцій
Супервізія як механізм переходу від навчання до професійної дії	Bradley & Becker [5]; Lohani & Sharma [13]; Anushkevych [4]	Систематичний огляд 22 досліджень; 8 робіт, тобто 36,4 %, прямо аналізували супервізійні практики; corrective feedback був представлений у 64 % результативних груп. Інший огляд: із 2120 первинних джерел включено 17 емпіричних публікацій	Супервізія формує рефлексивність, самоусвідомлення і професійну самоефективність; а також стабілізаційну та підтримувальну функції
Емоційна компетентність і регуляторна стійкість	Mehler et al. [14]; Adade et al. [1]; Yevchenko [18]	Метааналіз: 50 досліджень, $N = 3233$; 27 контрольованих досліджень; $SMD = 0,47$, 95 % CI [0,31; 0,62], $p < 0,001$; після видалення викиду $SMD = 0,40$. У Adade et al.: $n = 92$ trainees; EI позитивно пов'язаний з емпатією і негативно зі стресом. У Yevchenko: $n = 142$ студентів 19–20 років	Емоційна компетентність є тренованою складовою готовності; вона підтримує емпатію, стресостійкість і здатність діяти без емоційної дезорганізації
Самоефективність, професійна ідентичність і кар'єрна адаптивність	Alkal [3]; Sun et al. [17]	Alkal: $n = 376$, два виміри протягом 9 місяців; resilience T1 $\rightarrow$ career decision self-efficacy T2, $\beta = 0,365$; career decision self-efficacy T1 $\rightarrow$ career adaptability T2, $\beta = 0,266$. Sun: $n = 465$; SEM; самоефективність пов'язана з професійною ідентичністю через смисл життя і самооцінку	Готовність передбачає переживання власної здатності виконувати професійну дію, бачити сенс професії і формувати стійку професійну ідентичність
Цифрова готовність і tele-mental health	Rawnsley & Stasiak [15]; Lee et al. [12]; Lavrentieva [11]; Bondarenko [5]	Rawnsley & Stasiak: $n = 118$, 17 інтерв'ю, 4 програмні директори; 75 % не мали формальної digital health training, 69 % навчалися самостійно, 83 % мали помірний або високий інтерес. Lee: $n = 348$; computer self-efficacy $\leftrightarrow$ attitudes $r = 0,174$; counselling self-efficacy $\leftrightarrow$ attitudes $r = 0,319$	Цифрова компетентність повинна інтегруватися в професійну готовність як психолого-етична й консультативна здатність, а не як окремий технічний модуль
Комунікативно-емпатійна підготовка	Dudar [8]; Bondarenko [5]; Adade et al. [1]	Dudar описує рольові ігри, менторинг, групові дискусії, кейси і цифрові платформи як засоби розвитку активного слухання, емпатії та професійної взаємодії; Adade: $n = 92$, зв'язок EI, стресу й емпатії	Комунікативна готовність залежить від поєднання тренування навичок, емоційної регуляції і практико-орієнтованого зворотного зв'язку
Український освітній контекст: дистанційність, війна, практика	Kaliuzhna [9]; Sergiyeni [16]; Anushkevych [4]; Lavrentieva [11]	Переважають теоретико-методичні та концептуальні статті; кількісні ефекти здебільшого не подано, що є методологічним обмеженням джерельної бази	Національний контекст уточнює умови формування готовності: дистанційне навчання, воєнні стресори, потреба у супервізії, цифровій підготовці та практичному алгоритмізуванні професійної дії

Джерело: розроблено автором на основі досліджень [1–18]

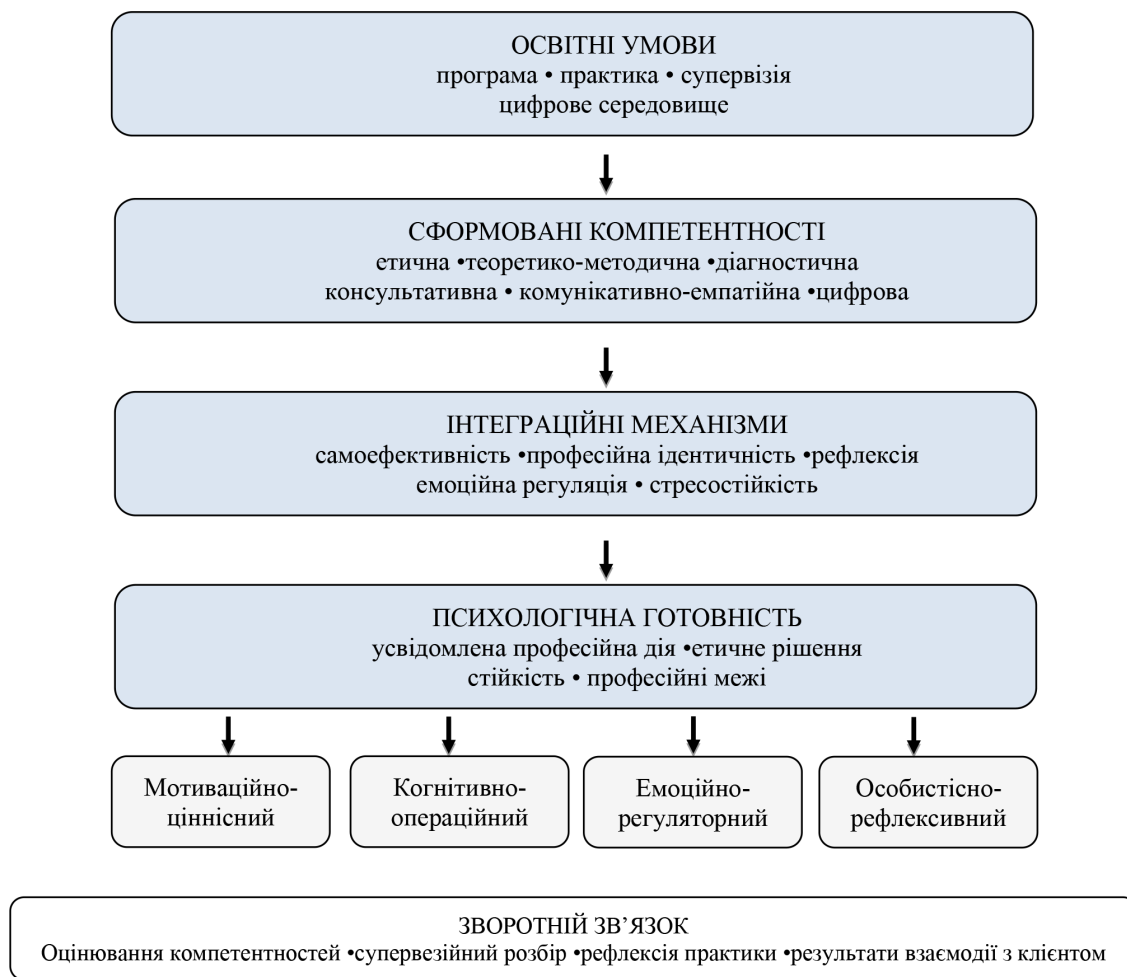

Рис. 1. Модель формування психологічної готовності майбутніх психологів до професійної діяльності

Джерело: розроблено автором на основі досліджень

Висновки. Психологічна готовність майбутніх психологів до професійної діяльності є інтегральним результатом компетентнісної підготовки, який не зводиться до окремих знань, умінь або особистісних рис. Вона виникає на рівні інтеграції професійних компетентностей у здатність до етично відповідальної, емоційно стабільної, рефлексивної та поведінково компетентної професійної дії.

Кількісні дані свідчать про наявність 30 основних компетентностей психологічного консультанта, помірний ефект тренінгів емоційних компетентностей, позитивні лонгітюдні зв'язки резильєнтності,

самоефективності та кар'єрної адаптивності, а також виражений дефіцит формальної цифрової підготовки. Перспективи подальших досліджень. Перспективними є розроблення валідизованої шкали психологічної готовності майбутніх психологів до професійної діяльності, створення поведінкових чек-листів для оцінювання консультативних симуляцій, лонгітюдне вивчення динаміки готовності протягом освітньої програми, порівняння ефективності супервізійних і цифрових навчальних модулів, а також емпірична перевірка запропонованої моделі в українських закладах вищої освіти.

Список літератури:

1. Adade J. R. D., Antwi-Danso S., Amos P. M., Bedu-Addo P. K. A., Antwi T. Relationships among counselor trainees' emotional intelligence, stress and empathy. *Journal of Pedagogical Sociology and Psychology*. 2024. Vol. 6, № 3. P. 64–78. URL: <https://doi.org/10.3390/jpsp.202426287> (дата звернення: 20.06.2026).
2. Alipanga B. A., Kohrt B. A. Competency-based pre-service education for clinical psychology training in low- and middle-income countries: Case study of Makerere University in Uganda. *Frontiers in Psychology*. 2022. Vol. 13. Article 924683. URL: <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2022.924683> (дата звернення: 10.06.2026).
3. Alkal A. Relationships among resilience, career adaptability and career decision self-efficacy in university students: A two-wave longitudinal mediation study. *BMC Psychology*. 2025. Vol. 13. Article 1146. URL: <https://doi.org/10.1186/s40359-025-03456-8> (дата звернення: 20.06.2026).

4. Anushkevych V. A technology of organizing supervisory educational activities for future psychologists in wartime conditions. *Adaptive Management: Theory and Practice. Series Pedagogics*. 2025. Vol. 21, № 41. URL: [https://doi.org/10.33296/2707-0255-21\(41\)-03](https://doi.org/10.33296/2707-0255-21(41)-03) (дата звернення: 22.06.2026).
5. Bondarenko T. Formation of communicative competence in future psychologists using digital technologies. *Adaptive Management: Theory and Practice. Series Pedagogics*. 2024. Vol. 19, № 37. URL: [https://doi.org/10.33296/2707-0255-19\(37\)-07](https://doi.org/10.33296/2707-0255-19(37)-07) (дата звернення: 12.06.2026).
6. Bradley W. J., Becker K. D. Clinical supervision of mental health services: A systematic review of supervision characteristics and practices associated with formative and restorative outcomes. *The Clinical Supervisor*. 2021. Vol. 40, № 1. P. 88–111. URL: <https://doi.org/10.1080/07325223.2021.1904312> (дата звернення: 15.06.2026).
7. Chen C., Zhang Y., Guo Q., Wang X., Chen S. Core competencies for psychological counselors: A scoping review. *Behavioral Sciences*. 2025. Vol. 15, № 2. Article 147. URL: <https://doi.org/10.3390/bs15020147> (дата звернення: 18.06.2026).
8. Dudar O. Role of social communications in the development of interpersonal skills of future counselling psychologists. *Professional Education: Methodology, Theory and Technologies*. 2024. Vol. 10, № 2. P. 10–21. URL: <https://doi.org/10.69587/pemtt/2.2024.10> (дата звернення: 19.06.2026).
9. Kaliuzhna Yu. Development of future psychologists' readiness for professional work in the educational process. *Psychology and Personality*. 2023. Vol. 13, № 2. P. 209–221. URL: <https://doi.org/10.33989/2226-4078.2023.2.288299> (дата звернення: 20.06.2026).
10. Kohrt B. A., Pedersen G. A., Schafer A., Carswell K., Rupp F., Jordans M. J. D., West E., Akellot J., Collins P. Y., Contreras C., Galea J. T., Gebrekristos F., Mathai M., Metz K., Morina N., Mwenge M. M., Steen F., Willhoite A., van Ommeren M., the EQUIP Consortium. Competency-based training and supervision: Development of the WHO-UNICEF Ensuring Quality in Psychosocial and Mental Health Care initiative. *The Lancet Psychiatry*. 2025. Vol. 12, № 1. P. 67–80. URL: [https://doi.org/10.1016/S2215-0366\(24\)00183-4](https://doi.org/10.1016/S2215-0366(24)00183-4) (дата звернення: 16.06.2026).
11. Lavrentieva O. O. Training future psychologists to utilise digital technologies in academic and professional activities: Contemporary approaches and educational practices. *Alfred Nobel University Journal of Pedagogy and Psychology*. 2025. № 2(30). P. 257–270. URL: <https://doi.org/10.32342/3041-2196-2025-2-30-20> (дата звернення: 16.06.2026).
12. Lee W. R., Zainudin Z. N., Engku Kamarudin E. M. Counselling self-efficacy as a mediator between computer self-efficacy and attitudes toward tele-mental health among school counsellors in Malaysia. *PLOS ONE*. 2025. Vol. 20, № 11. Article e0335955. URL: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0335955> (дата звернення: 17.06.2026).
13. Lohani G., Sharma P. Effect of clinical supervision on self-awareness and self-efficacy of psychotherapists and counselors: A systematic review. *Psychological Services*. 2023. Vol. 20, № 2. P. 291–299. URL: <https://doi.org/10.1037/ser0000693> (дата звернення: 18.06.2026).
14. Mehler M., Balint E., Gralla M., Pöbnecker T., Gast M., Hölzer M., Kösters M., Gündel H. Training emotional competencies at the workplace: A systematic review and meta-analysis. *BMC Psychology*. 2024. Vol. 12. Article 683. URL: <https://doi.org/10.1186/s40359-024-02198-3> (дата звернення: 13.06.2026).
15. Rawnsley C., Stasiak K. Training the digital clinician by evaluating health education and curriculum integration in New Zealand psychology and psychiatry programs: Mixed methods study. *JMIR Medical Education*. 2025. Vol. 11. Article e72777. URL: <https://doi.org/10.2196/72777> (дата звернення: 11.06.2026).
16. Sergiyeni O. Formation of the professional readiness of future psychologists in the conditions of distance learning. *European Humanities Studies: State and Society*. 2024. № 2. P. 31–42. URL: <https://doi.org/10.38014/ehs-ss.2024.2.03> (дата звернення: 26.06.2026).
17. Sun P., Ma K., Xu X., Yan L. How self-efficacy shapes professional identity: The mediating role of meaning in life and self-esteem in pre-service physical education teachers. *BMC Psychology*. 2025. Vol. 13. Article 387. URL: <https://doi.org/10.1186/s40359-025-02679-z> (дата звернення: 12.06.2026).
18. Yevchenko I. Emotional intelligence of future psychologists and physicians: A comparative analysis and prospects for emotional competence development. *Psychological Journal*. 2025. Vol. 11, № 9. P. 41–53. URL: <https://doi.org/10.31108/1.2025.11.9.3> (дата звернення: 11.06.2026).

Marharian M. A. PSYCHOLOGICAL READINESS FOR PROFESSIONAL ACTIVITY AS A RESULT OF COMPETENCE FORMATION IN FUTURE PSYCHOLOGISTS

The article presents an analytical review of recent research on psychological readiness for professional activity as an integrative outcome of competence formation in future psychologists. The study argues that readiness cannot be reduced to accumulated knowledge, isolated skills or formal completion of an educational programme. Professional activity in psychology requires ethical responsibility, counselling self-efficacy, reflective capacity,

emotional regulation, communicative and empathic maturity, digital competence and the ability to act under uncertainty. The purpose of this article is to develop an evidence-based conceptual model of psychological readiness for professional practice among future psychologists, based on an analysis of the scientific literature. The methodological basis includes conceptual analysis, comparative synthesis of empirical and review data, integration of quantitative indicators and structural-functional modelling. The literature search was conducted in the Scopus, Web of Science, PubMed, and Google Scholar databases for the years 2021–2025. The article systematises findings from scoping review, systematic review, meta-analysis, mixed methods study, longitudinal mediation study, cross-sectional designs and Ukrainian methodological studies on the training of future psychologists in digital, distance and war-related educational contexts. The analysis shows that the most evidence-supported components of readiness are competency-based assessment, supervision, emotional competence, self-efficacy, digital readiness and professional identity. Quantitative evidence indicates that contemporary competency reviews identify 30 core competencies of psychological counsellors, while large-scale initiatives such as WHO-UNICEF EQUIP use thousands of behavioural assessments to detect both effective skills and harmful professional actions. Emotional competencies can be developed through targeted training with moderate effects in controlled studies; digital training remains fragmented; supervision is most effective when it includes structured feedback, reflective analysis and assessment of professional behaviour. The scientific novelty of the article lies in interpreting psychological readiness as a second-level integration of competencies, where knowledge and skills become the capacity for responsible, ethically grounded and psychologically stable professional action.

Keywords: *psychological readiness, professional activity of psychologists, competence, future psychologists, supervision, emotional competence, digital competence, professional identity.*

Дата першого надходження статті до видання: 02.07.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 21.07.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 07.09.2026